



www.oqueleo.com

© 2020, María Canosa

© 2020, Nuria Díaz

© Desta edición:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L.

e Edicións Obradoiro, S. L.

Entrecercas, 2 - 15705 Santiago de Compostela

Teléfono: 981 55 27 40

ISBN: 978-84-16834-21-1

Depósito legal: M-8864-2020

Printed in Spain - Impreso en España

Primeira edición: setembro de 2020

Dirección da colección:

Ana María Guerra e Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Dirección de arte:

Xosé Crespo e Rosa Marín

Proxecto gráfico:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco e Laura Ruiz



As materias primas utilizadas
na fabricación deste libro son reciclables
e cumpren amplamente coa normativa
europea de desenvolvemento sustentable,
economía circular e xestión enerxética.

Calquera forma de reprodución, distribución,
comunicación pública ou transformación desta obra
só pode ser feita coa autorización dos seus titulares,
agás as excepcións que establece a lei. Contacte con CEDRO
(Centro Español de Dereitos Reprográficos, www.cedro.org)
se necesita fotocopiar ou escanear algún fragmento desta obra.

Lobo Ramón

María Canosa

Ilustraciones de Nuria Díaz

oqueleg

*A Ale, a quen de pequeno lle contaban
historias de lobos e deu en crear oral e
improvisadamente un lobo diferente para
adormecer a nosa nena.*

*A Ana, pola felicidade de ver que o seu
lobiño se converte en libro, en conto,
en realidade.*

A Mariña, para que siga herdando soños.

O lobo independente, o lobo diferente

Ramón é o lobo máis singular da manda, por iso decidiu afastarse dela hai xa ben tempo e vivir independente. E é que a el nunca lle agradaran moitos os costumes dos seus irmáns.

9

Non lle gusta nada a carne, nin asustar xente, nin a escuridade, nin aparecer nos contos con sona de malo.

Ramón é un tipo tranquilo que goza cos paseos polo monte, uliscando en canta flor atopa. Encántalle ollar as papoulas, as margaridas... E tirarse a rebolos polos campos cando a herba trisca baixo o seu peso.

Ramón é todo un romántico. Un lobo dos que xa non se ven e, por iso mesmo, un lobo solitario, xa que os demais membros da súa manda din que se aburren con el. Mais a Ramón iso non lle importa moito, el é feliz durmindo ao raso baixo un manto de estrelas coa compañía da lúa. É o único lobo que non sobe a un penedo para ouvearlle, só se debruza sobre as patas dianteiras para observala. É tan fermosa en cada unha das súas fases...! Ademais, grazas a ela Ramón aprendeu moitas cousas: como se regulan as mareas, cando se debe sementar ou facer as colleitas, como podar as pólas das árbores e incluso elixir cal é o mellor momento para ir ao salón de beleza cortar o pelo ou facer a pedicura. Porque Ramón, aínda que solitario, é ben presumido e

sempre vai co pelo e as unllas moi limpiños, amais de levar os peiteados e a decoración das súas poutas á última moda.

Ai! Aínda se lembra cando tivera a ocorrencia de facer a permanente. Diso xa había tempo, pero daquela era a última moda. Foi por iso polo que Ramón deixara medrar o pelo canto puido e botou os bucles por todo o corpo. Tiñades que ver aquel rabo! Non era quen de movelo! Todo el semellaba unha bóla, coma se engordase o dobre do seu peso así de repente. Pero o rabo... aquel rabo metía medo! Todo cheo de guedellas enleadas coma cunchas de caracois... O tempo que durou o moldeado pasouno o pobre do Ramón indo alisar o pelo.

Pero todos os extremos son iguais de malos, así que o pelo quedaba tan liso

coma unha táboa e, como o deixara medrar para poñer a permanente, colgáballe por todo o pelexo e arrastrábo polo chan. Pasou de parecer un pompón xigante a converterse nunha alfombra con farra-
pos... Por se fose pouco, ao durmir á intem-
perie, o resío da noite humedecíalle o pelo e poñíasele teso e cheo de ondas, de xeito que á mañá seguinte era imposible introducir un peite no medio daquela maraña. Ao final Ramón acabou por cortalo todo e agardar pacientemente a que medrase. Mentres... non saía dunha catarreira e xa se metía noutra! Claro! Ao durmir fóra...

Pobre Ramón! Foi aí cando descubriu que as modas non sempre son para todos nin son válidas en calquera momento.

Aínda así, ten moita «lobalidade», que vén sendo o mesmo que dicir «perso-

nalidade» cando falamos da xente e, se algo lle gusta, el lévao convencido de que vai moi guapo. Así fai coas saias típicas de bailar sevillanas. Encántanlle. Úsaas moito. Tenas de distintas cores, con máis ou menos volantes, pero a súa favorita é a vermella de lunares brancos grandes e con puntilla pola beira dos tres volantes. Cada vez que a pon alédaselle o fociño. E tamén sorrín ao velo pasar os demais animais do bosque.



Ramón aterra na casa de Dosindo

Un dos problemas máis graves que preocupan o lobo Ramón é a comida. Non é que sexa vexetariano, pero a carne... non lle vai. Só a come cando ten moita fame, pero, se pode pasar sen ela, elixe unhas verduras á prancha con queixo de cabra ou unha ensalada de grelos... A súa comida preferida, sen dúbida, é a empanada de bacallau con pasas. Grazas a ela foi como coñeceu un dos seus mellores amigos, Dosindo, célebre en toda a comarca pola súa habelencia nos fogóns. Coa súa torta de mazá, coa de cenoria con coco e

con calquera das empanadas que cocía facíaselles auga na boca a todos.

Os animais do monte xa lle suxeriran moitas veces que abrise un restaurante. Tería a clientela asegurada! Pero Dosindo gustaba de vivir tranquilo e o máis que
16 conseguiron foi que os domingos puxese unha cafetaría ás portas da súa matogueira. Sacaba mesas e cadeiras ao pé da súa vivenda e servía ricos manxares.

De beber: zume de laranxa, mazá ou cenoria, amais de café, té ou leite. De comer: empanadas variadas e tortas diferentes, pois ía facendo distintos menús cada día e segundo a época do ano. Erguíase moi cedo, ás cinco da mañá, e ás sete xa comezaba a servir almorzos.

Foi precisamente un deses domingos cando o lobo Ramón topou con el, case de

casualidade, ou máis ben habería que dicir en soños.

Aquel día, coma moitos outros, Ramón comera máis ben pouco. Ruxíanlle as tripas coa fame e con esa sonata marchara a durmir. Claro que non collía o sono profundo e, á mínima, alertábase.

17

Ás cinco da mañá Dosindo oíu o expectador que o reclamaba para o traballo na cociña. Ergueuse e, ao pouco, xa recendía a pastel en toda a contorna. O olfacto atinado do lobo perseguíu o rastro e, medio durmido medio esperto, practicamente somnábulo, botou a andar cara ao forno do coello. Ao ir medio aparrulado nin sabía por onde andaba e... cando se quixo dar conta, xa escorregaba polo furado da matogueira abaixo. Caeu de cu xusto no medio da cociña e... a que alí se montou!

Dosindo, claro estaba, ao ver un lobo na súa cociña, o primeiro que pensou foi que quería cazalo para papalo de almorzo, así que saíu correndo na busca da súa vasoi-ra, que sempre deixaba detrás da porta e, aínda que era un coello moi tranquilo, co-
meizou a bater con ela na cabeza do lobo.

—Ai, ai, ai... —laiábase Ramón, que aínda non espertara de todo e nin sequer sabía onde estaba. Á cuada que levara, agora había que engadirlle unha insopor-table dor de cabeza.

—Fóra, fóra! —berraba Dosindo—. Vaite da miña casa!

Ante tal ataque, Ramón só podía cubrir o corpo coas patas. Nin sequera se puxo a correr, do aloulado que estaba, recollíase sobre si mesmo e pregaba que o liberase daquel calvario.

—Paaara, paaara! Por favor..., para...
Por favor.

Dosindo decatouse de que o lobo estaba a ser sincero. Sentiu pena por el e deixou de golpealo. O lobo pouco a pouco atreveuse a apartar os brazos para saber quen era o que nel mallaba. Atopou diante del a Dosindo, co mandil posto e todo enfariñado. Os olliños do coello déronlle confianza e atreveuse a preguntar.

19

—Perdoe, señor Coello. Podería dicirme onde estou?

Dosindo decatouse de que Ramón non era un perigo. Aínda non sabía o que facía alí, pero seguro que non chegara para papalo, así que soltou a vasoira e sorriulle.

—Son Dosindo, o coello da cafetaría do monte. Pódese saber como deches chegado aquí? Esta é a cociña da miña matogueira!

Ramón desculpouse por aparecer daquel xeito tan brusco na súa casa, mais non soubo explicar como chegara a caer polo furado da entrada. El só lembraba estar durmindo, esfameado... e soñar cunha empanada no forno. Non soñaba.

20 O que pasara fora que o recendo da torta o conducira, aínda que durmido, ata alí.

—Soñaba cunha empanada de bacallau —dixo lambendo nos fociños—. Sempre me pasa cando teño fame. É a miña comida favorita.





A Dosindo deulle tanta pena que ese día o convidou a almorzar con el. Podía tomar todo o que quixese. Ramón encheu o bandullo e, para compensalo pola súa bondade, fíxolle de camareiro. A verdade é que se lle daba moi ben, e os clientes, que ao principio se asustaron ao ver un lobo preparando as mesas e levando as bandexas entre eles, axiña se decataron de que era bo e só cumpría co seu traballo. Non se equivocaba nos pedidos, era educado e tiña sempre moi boas palabras. Así que... todos quedaron contentos. Tanto foi así que, a partir dese día, Dosindo e Ramón fixéronse amigos. Cada mércores o coello convidábao a xantar e, cada domingo, a almorzar. Ramón, a cambio, axudáballe de camareiro no bar, así que Dosindo só se tiña que ocupar da cociña, que era o que realmente lle gustaba.